Lietas Nr. A420333313
Lietas arhīva Nr. A42-03333-13/11

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2013. gada 14. novembrī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese Inga Putra,

piedaloties atbildētājas Daugavpils pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Daugavpils pilsētas bāriņtiesas pārstāvei Rutai Velikai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. B/ un /pers. C/ pieteikumu daļā par Daugavpils pilsētas bāriņtiesas 2013. gada 10. janvāra lēmuma Nr. 1-6/27 atzīšanu par prettiesisku.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Daugavpils pilsētas bāriņtiesas 2010. gada 28. jūlija lēmumu Nr. 1-6/452 /pers. D/ ievietotos /pers. B/ un /pers. C/ audžuģimenē uz laiku, kamēr bērns varēs atgriezties savā ģimenē, vai, ja tas nebūs iespējams, līdz bērna adopcijai vai aizbildnības nodibināšanai.

Pēc 2012. gada 10. decembrī bāriņtiesā saņemtās pieteicēju vēstules par bērna veselības stāvokļa pasliktināšanos, bāriņtiesa atzina par nepieciešamu nodrošināt /pers. D/ bezmaksas sociālās rehabilitācijas pakalpojumus Latgales reģionālajā atbalsta centrā „Rasas pērles".

Pamatojoties uz 2013. gada 10. janvāra atbalsta centra „Rasas pērles" sniegto paziņojumu, /pers. D/ pagarināts sociālās rehabilitācijas laiks līdz 2013. gada 11. februārim. Šāds lēmums pieņemts, ņemot vērā /pers. D/ stāstīto, kas liecina, ka bērns, iespējams, cietis no fiziskas vardarbības audžuģimenē.

Pēc atbalsta centra „Rasas pērles" lūguma ierobežot /pers. D/ saziņu ar audžuvecākiem, 2013. gada 10. janvārī Daugavpils pilsētas bāriņtiesa ar lēmumu Nr. 1-6/27 (turpmāk – Lēmums) aizliedza pieteicēju audžuģimenei uzturēt personiskās attiecības un tiešus kontaktus ar /pers. D/ uz laiku, kamēr bērns atradīsies atbalsta centrā „Rasas pērles".

Lēmumā norādīts, ka lietas izskatīšanas gaitā ir iegūti pierādījumi, kuru dēļ pieteicējiem ir jāliedz tiesības realizēt saskarsmi ar bērnu uz laiku, kamēr bērns atrodas atbalsta centrā. Bērns, iespējams, ir cietis no fiziskas vardarbības pieteicēju audžuģimenē. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 52. panta trešā daļa aizliedz bērnu, kurš kļuvis par vardarbības upuri, konfrontēt ar iespējamo vardarbības izdarītāju, kamēr bērns nav pietiekami sagatavots šādai konfrontācijai. Minētais ir pietiekams pamats aizliegt bērnam uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar audžuvecākiem.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2013. gada 25. marta lēmumu ierosināta administratīvā lieta par Lēmuma atzīšanu par prettiesisku.

Pieteikums pamatots šādi.

[2.1] Lēmumā ietvertie argumenti ir nepamatoti, jo audžuvecāki nodrošina bērnam visu nepieciešamo, viņa vecumam un veselības stāvoklim atbilstošus sadzīves apstākļus, veselības aprūpi, audzināšanu un izglītību, veido bērnam patīkamu vidi, lai viņš varētu pilnvērtīgi attīstīties un justies kā dzimtā ģimenē.

Pieteicēji vienmēr ir gatavi sadarboties ar bāriņtiesu, tāpēc uzskatīja par nepieciešamu bāriņtiesu informēt, ka pēc tikšanās ar māti no 2012. gada 28. oktobra līdz 2012. gada 30. oktobrim, zēna emocionālais stāvoklis pasliktinājās, un mainījās viņa uzvedība.

[2.2] Pirms bāriņtiesas lēmuma nodrošināt /pers. D/ sociālās rehabilitācijas pakalpojumus, pieteicēji ar bērna veselību saistītiem jautājumiem bija vērsušies pie ģimenes ārsta un psihiatra. Pēc tam bērna veselība sāka uzlaboties. Pēc psihiatra ieteikuma pieteicēji bija pierakstījuši zēnu pie klīniskā psihologa un psihoterapeita. Minētā konsultācija nenotika, jo bāriņtiesa pieņēma lēmumu izņemt bērnu no audžuģimenes.

[2.3] Bērns tika šķirts no pieteicēju ģimenes tieši pirms svētkiem, kas ir pilnīgi nehumāni attiecībā pret bērnu, kurš bija gatavojies pasākumiem bērnudārzā. Tika paredzēta Ziemassvētku balle, kurā bērnam bija solo priekšnesums. Arī mājās 2012. gada 21. decembrī pieteicēji gatavojās svinēt viņa dzimšanas dienu, bet bāriņtiesas darbību rezultātā bērns faktiski bija izolēts no savas ģimenes gan savā dzimšanas dienā, gan Ziemassvētkos un Jaunajā gadā, kā dēļ viņš ir neapšaubāmi garīgi cietis. Bāriņtiesa nav adekvāti izvērtējusi sekas, kuras varēja radīt bērna šķiršana no pieteicēju ģimenes.

[2.4] Pieteicēji aizdomas par fizisku vardarbību uzskata par nepamatotām. Papildus norāda, ka minētais arguments nav uzskatāms par pietiekamu iemeslu, lai liegtu bērnam kontaktēties ar saviem audžuvecākiem. Tāpat pieteicēji norāda, ka vairākkārt centušies sazināties ar bērnu, sūtot vēstules un pastkartes, taču krīzes centra darbinieki tās atteicās nodot bērnam.

[2.5] Salaspils novada pašvaldības pirmsskolas izglītības iestādes „Jāņtārpiņš" atzinumā norādīts, ka pieteicēji ir interesējušies par zēna ikdienu, un bērna uzvedība pirmskolas izglītības iestādē neliecināja par problēmām audžuģimenē. Tāpat Salaspils novada 2013. gada 6. februāra vēstulē norādīts, ka /vecāku/ ģimenei ir nevienaldzīga attieksme pret /pers. D/, viņi aktīvi iesaistās un ir gatavi risināt problēmas ģimenē. Vienlaikus Salaspils novada bāriņtiesa konstatēja, ka pieteicēji ir savlaicīgi vērsušies pie bāriņtiesas speciālistiem, lai risinātu problēmas, kas radušās zēna audzināšanā.

[2.6] Saskaņā ar 2013. gada 21. janvāra atzinumu par /pers. D/ psiholoģiskās izpētes rezultātiem bērnam ar audžuvecākiem ir izveidojusies cieša saikne, un bērns gaida audžuvecāku apciemojumus un telefona zvanus. Ņemot vērā minēto, bērnam ir nepieciešams pieteicēju atbalsts, un šķiršanās no audžuvecākiem rada bērniem garīgas ciešanas. Atzinumā vienlaikus norādīts, ka /pers. D/ ir izveidojušās ģimeniskas attiecības ar audžuvecākiem, un nav prognozējama bērna reakcija audžuģimenes maiņas gadījumā. Pieteicēju ieskatā iepriekš minētais apliecina faktu, ka pieteicēji bērnam ir veidojuši patīkamu vidi, tādējādi nav pamata bērnam mainīt audžuģimeni.

[2.7] Pieteicējiem netika paziņots par 2013. gada 10. janvāra bāriņtiesas sēdi, tādējādi nenodrošinot iespēju savlaicīgi iepazīties ar lietas materiāliem un iesniegt dokumentus. Bāriņtiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 61. pantu un 62. panta pirmo daļu.

[3] Rakstveida paskaidrojumā bāriņtiesa pieteikumu neatzīst pilnībā un lūdz tiesu to noraidīt, atsaucoties uz Lēmumā norādītajiem apsvērumiem, papildus paskaidrojot turpmāk minēto.

[3.1] Saskaņā ar 2013. gada 14. janvārī saņemto Salaspils novada pašvaldības pirmskolas izglītības iestādes „Jāņtārpiņš" paziņojumu Nr. 1-8/4 /pers. D/ labprāt iesaistījās grupas aktivitātēs un labprāt ieņēma vadošo lomu, taču dažkārt /pers. D/ uzvedībā bija vērojama agresija. Audžuvecāki skolotājiem deva norādījumus par bērna disciplinēšanu, iesakot bērnu nopērt visu priekšā, kas skolotāju ieskatā ir nepieņemami. Paziņojumā konstatēts, ka bērns uz mājām dodas nelabprāt. Audžuvecāki izteikuši negatīvas atsauksmes par bērna tikšanos ar bioloģisko māti /pers. G/, taču novērojumos nopietni uzvedības traucējumi bērnam netika konstatēti.

[3.2] 2013. gada 23. janvārī Latgales reģionālā atbalsta centra „Rasas pērles" sociālā darbiniece /pers. H/ informēja bāriņtiesu, ka /pers. D/ psihoemocionālais stāvoklis ir stabils, taču ir vērojama neliela trauksme viņa uzvedībā. Bērns stāstījis psihologam, ka audžuvecāki ir viņu pēruši. Latgales reģionālā atbalsta centra „Rasas pērles" atzinumā par psiholoģiskās izpētes rezultātiem speciāliste secināja, ka pastāv iespēja, ka /pers. D/ audžuvecāki nav izvēlējušies adekvātas audzināšanas metodes, pielietojot fizisku sodu –pēršanu.

[3.3] Pieteicēji ir nepareizi interpretējuši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26. panta pirmo daļu un 27. panta pirmo un otro daļu, jo minētās normas noteic bērna tiesības uzaugt bioloģiskajā ģimenē un kārtību, kad bērns tiek šķirts no savas bioloģiskās ģimenes.

[3.4] Pieteicēju norādītais, ka bērns nav cietis no fiziskas vardarbības, ir pretrunā ar administratīvajā lietā esošajiem dokumentiem, turklāt pieteicēji 2013. gada 8. februāra bāriņtiesas sēdē atzina, ka ir pēruši bērnu, kas atbilstoši normatīvajiem aktiem ir uzskatāma par vardarbību pret bērnu.

[3.5] Bāriņtiesā saņemts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Salaspils iecirkņa 2013. gada 5. marta paziņojums, ka ir uzsākts kriminālprocess par iespējamu audžuvecāku fizisku vardarbību pret /pers. D/.

[3.6] Attiecībā uz pieteikumā norādīto, ka pieteicējiem netika nodrošināta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem, bāriņtiesa paskaidro, ka bērnu intereses ir prioritāras, un administratīvā akta izdošana bija steidzama, lai /pers. D/ psiholoģiskā izpēte būtu veikta pēc iespējas objektīvāk, netiktu veikta bērna viedokļa ietekmēšana un konfrontācija ar iespējamo vardarbības izdarītāju.

[4] Uz tiesas sēdi pieteicēji nebija ieradušies. Tiesā saņemts lūgums izskatīt lietu bez pieteicēju klātbūtnes. Tiesa nesaskatīja šķēršļus lietas izskatīšanai un nolēma izskatīt lietu bez pieteicēju klātbūtnes.

[5] Atbildētājas pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem. Papildus paskaidroja, ka sākotnēji bija plānots, ka bērns atbalsta centrā „Rasas pērles" uzturēsies mēnesi, taču vienu dienu pirms bērna izņemšanas atbalsta centra darbinieki informēja bāriņtiesu, ka zēna sarunas laikā ar psihologu paustā informācija liecina par iespējamu fizisku vardarbību no audžuvecāku puses. Šī informācija bija jāpārbauda, tāpēc bērna uzturēšanās atbalsta centrā bija

jāpagarina. Atbalsta centrs lūdza ierobežot zēna un audžuvecāku saskarsmi. Bāriņtiesa ir bērna likumiskais pārstāvis, tāpēc bāriņtiesai bija jārīkojas bērna interesēs. Likums aizliedz konfrontāciju starp bērnu un varmāku. Pieteicēji paši atzina, ka bija bērnu pēruši. Bērns pēršanu uztvēra par normu, jo paskaidroja, ka ar pēršanu tiks uzaudzināts par labu cilvēku. Bāriņtiesai bija pamatotas aizdomas, ka audžuģimenes sniegtais pakalpojums ir nekvalitatīvs, un Lēmums bija jāpieņem steidzamības kārtībā. Tika liegti jebkādi kontakti. Joprojām kriminālprocess ir izmeklēšanas stadijā.

Motīvu daļa

[6] Izvērtējot lietas materiālus kopsakarā ar tiesību normām un uzklausot atbildētājas paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] No lietā noskaidrotajiem apstākļiem secināms, ka bērns atbalsta centrā „Rasas pērles" ievietots pēc audžuģimenes lūguma, kura rakstveidā informējusi bāriņtiesu par bērna uzvedības traucējumiem, papildus izdevumiem saistībā ar speciālistu apmeklējumiem un medikamentu iegādi, uzsverot, ka atbildība par bērna slikto psihoemocionālo stāvokli jāuzņemas arī bāriņtiesai. Lietā par minēto strīda nav.

[8] 2013. gada 10. janvārī bāriņtiesā no atbalsta centra „Rasas pērles" saņemta rakstveida informācija, ka bērnam tiek pagarināts sociālās rehabilitācijas laiks, jo 2013. gada 9. janvārī zēna stāstījums sociālajam darbiniekam un psihologam liek domāt, ka zēns audžuģimenē varētu būt cietis no fiziskas vardarbības. Rehabilitācijas pagarinājums nepieciešams, lai turpinātu veikt izpēti saistībā ar zēna stāstījumu. Lai izpēti būtu iespējams veikt objektīvāk, lūgts ierobežot zēna un audžuvecāku saziņu.

Tiesa, ņemot vērā lietā noskaidrotos apstākļus, secina, ka lietā ir strīds par to, vai Lēmums, ievērojot atbalsta centra sniegto informāciju un izteikto lūgumu, ir tiesisks un pamatots.

[9] Pieteicēji, iebilstot pret Lēmumu, fizisku vardarbību noliedz, uzskata, ka Lēmums neatbilst bērna interesēm, un Lēmumu nedrīkstēja pieņemt, nepaziņojot par to pieteicējiem.

Tādējādi lietā noskaidrojams, vai Lēmums atbilst bērna interesēm un vai tā izdošanā nav pieļauti procesuāli pārkāpumi.

[10] Lēmums pamatots ar Apvienoto Nāciju Organizācijas 1989. gada 20. novembra Konvenciju par bērna tiesībām (turpmāk – Konvencija), Bāriņtiesu likumu, Bērnu tiesību aizsardzības likumu un Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumiem Nr. 1036 „Audžuģimeņu noteikumi" (turpmāk – Noteikumu Nr. 1036).

[10.1] No Bāriņtiesu likuma un Noteikumiem Nr. 1036 izriet, ka bāriņtiesa, kamēr bērns atrodas audžuģimenē, ir bērna likumiskais pārstāvis, kurai jārūpējas par bērna personiskajām un mantiskajām interesēm, un tā ir atbildīga par bērna interešu un tiesību aizstāvību. Līdz ar to tiesai nav šaubu, ka bāriņtiesa ierosinājusi administratīvo lietu un pieņēmusi Lēmumu savas kompetences ietvaros.

[10.2] Konvencijas preambulā norādīts, ka konvencijas dalībvalstis atzīst, ka bērnam, lai viņš varētu pilnīgi un harmoniski attīstīties kā personība, jāaug ģimenes vidē, laimes, mīlestības un izpratnes atmosfērā. Konvencijas 19. pants noteic, ka dalībvalstis veic visus nepieciešamos likumdošanas, administratīvos, sociālos un izglītojošos pasākumus, lai aizsargātu bērnu pret vecāku, likumīgo aizbildņu vai jebkuras citas personas, kas rūpējas par bērnu, visu veidu fizisku vai psiholoģisku vardarbību, apvainojumiem vai ļaunprātībām (..).

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10. panta pirmā daļa noteic, ka bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina viņa pilnvērtīgu fizisku un intelektuālu attīstību. Noteikumu Nr. 1036 33. punkts paredz, ka audžuģimenes pienākums ir nodrošināt bērnam viņa vecumam un veselības stāvoklim atbilstošus sadzīves apstākļus un aprūpi (veselības aprūpi, audzināšanu un izglītību). 43

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 51. panta pirmajā daļā noteikts, ka par vardarbību pret bērnu vainīgās personas saucamas pie likumā noteiktās atbildības.Krimināllikuma 174. pants paredz krimināltatbildību par cietsirdību un vardarbību pret nepilngadīgo.

No minētajām tiesību normām secināms, ka bērna aprūpē, neskatoties uz to, kas šo aprūpi veic, nav pieļaujama nekāda veida vardarbība.

Turklāt bāriņtiesai ir pienākums rīkoties ne tikai tad, kad tās rīcībā ir objektīvi pierādījumi par vardarbību, bet pat tad, ja ir pamatotas aizdomas par to.

Tiesas ieskatā bāriņtiesai nav pamata apšaubīt speciālistu viedokli par nepieciešamību veikt bērna turpmāku izpēti, lai objektīvi varētu novērtēt bērna stāstījumu par aprūpi un audzināšanu audžuģimenē un iespējamo vardarbību tajā.

[11] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 52. panta trešās daļas 3. punkts noteic, ka bērnu, kurš kļuvis par vardarbības upuri, aizliegts konfrontēt ar iespējamo vardarbības izdarītāju, kamēr bērns nav pietiekoši psiholoģiski sagatavots šādai konfrontācijai.

Tiesas ieskatā minētā tiesību norma tieši attiecas uz izskatāmajā lietā noskaidrotajiem apstākļiem, līdz ar to bāriņtiesai bija tiesisks pamats izdot Lēmumu. Tiesa piekrīt bāriņtiesai, ka nav pieļaujama bērna turpmāka sazināšanās ar audžuvecākiem, ja speciālistiem ir radušās aizdomas, ka bērns audžuģimenē ir cietis no fiziskas vardarbības. Bāriņtiesai ir pienākums liegt saskarami, lai audžuvecāki nevarētu jebkādi ietekmēt bērnu, tādējādi traucējot objektīvo apstākļu noskaidrošanai. Bāriņtiesa nevar pieļaut, ka bērns turpinātu kontaktēties un satikties ar audžuvecākiem, neskatoties uz to, ka speciālisti ir izteikuši aizdomas par iespējamu vardarbību, tādējādi vēl vairāk apstiprinot bāriņtiesas jau iepriekš radušās aizdomas par neadekvātu audzināšanas metožu izmantošanu audžuģimenē. Tas būtu augstākā mērā bezatbildīgi, tādējādi tiktu turpināts iespējamais bērna interešu apdraudējums.

[12] Konvencijas 3. pants noteic, ka visās darbībās attiecībā uz bērniem neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts iestādes vai privātiestādes, kas nodarbojas ar sociālās nodrošināšanas jautājumiem, tiesas, administratīvie vai likumdošanas orgāni, uzmanība pirmām kārtām tiek veltīta tam, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. panta pirmā un otrā daļa noteic, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras. Visām darbībām attiecībā uz bērnu neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai pašvaldību institūcijas, sabiedriskās organizācijas vai citas fiziskās un juridiskās personas, kā arī tiesas un citas tiesībaizsardzības iestādes, prioritāri ir jānodrošina bērna tiesības un intereses.

Tiesa atzīst, ka bāriņtiesa, pieņemot Lēmumu, ir rīkojusies bērna vislabākajās interesēs, jo, saņemot ziņas no speciālista par iespējamu vardarbību pret bērnu, ir nekavējoties rīkojusies, proti, Lēmums pieņemts tajā pašā dienā, kad no atbalsta centra „Rasas pērles" saņemts lūgums liegt bērna un audžuvecāku saziņu. Vardarbības sekas, ja tā netiek laikus atklāta un pārtraukta, ir ne tikai fiziskā vai emocionālā trauma, ko bērns iegūst, bet vardarbības sekas var izpausties arī vēlāk, bērnam kļūstot pieaugušam, kā nespēja pilnvērtīgi sociāli funkcionēt, un bieži vien kļūstot par vardarbības izdarītāju pret saviem bērniem.

[13] Pieteicēji iebilst, ka tiem netika paziņots par bāriņtiesas sēdi, kurā pieņemts Lēmums, savukārt bāriņtiesa paskaidroja, ka Lēmums bija jāpieņem steidzamības kārtībā, līdz ar to pieteicēju viedoklim lietas izskatīšanā nebija nozīmes.

Administratīvā procesa likuma 62. pants noteic, ka personas viedokļa un argumentu noskaidrošana gadījumā, ja administratīvais akts varētu būt nelabvēlīgs, nav nepieciešama, ja administratīva akta izdošana ir steidzama un jebkura kavēšanās tieši apdraud personas dzīvību, veselību vai mantu (..).

Tiesa piekrīt bāriņtiesai, ka strīdus jautājuma izlemšana bija steidzama, jo saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma nosacījumiem, kas atbilst arī Konvencijas prasībām, bērnu intereses ir prioritāras, tādējādi tiesas ieskatā pamatoti Lēmums pieņemts nekavējoties, neuzklausot pieteicēju viedokli un argumentus.

Taču Administratīvā procesa likuma 62. panta trešā daļa noteic, ka ja administratīvais akts izdots rakstveidā, un personas viedoklis un argumenti nav noskaidroti, administratīvā akta pamatojumā norāda iemeslu.

Lietā nav strīda, ka pieteicēju viedoklis Lēmuma pieņemšanā nav noskaidrots un Lēmuma pamatojumā iemesli nav norādīti. Līdz ar to formāli nav ievērotas Administratīvā procesa likuma 62. panta trešās daļas prasības. Taču tiesas ieskatā šāds pamatojuma trūkums nav atzīstams par tik būtisku, lai spētu ietekmēt lietas izskatīšanas rezultātu un lēmuma saturu. Ņemot vēra minēto, procesuālais pārkāpums, Lēmumā nenorādot iemeslu, kādēļ nav noskaidrots pieteicēju viedoklis, nav atzīstams par būtisku un pats par sevi nevar kalpot par pamatu Lēmuma atcelšanai.

[14] Tiesa, ņemot vērā visus lietā noskaidrotos faktiskos un tiesiskos apstākļus, atzīst, ka Lēmums attiecībā uz materiālo tiesību normu piemērošanu ir tiesisks un pamatots, procesuālo tiesību normu pārkāpums atzīstams par nebūtisku, līdz ar to pieteikums kā nepamatots noraidāms.

To, ka bāriņtiesa, pieņemot Lēmumu, rīkojusies bērna vislabākajās interesēs, apstiprina arī vēlāk iegūtā informācija, proti, 2013. gada 21. janvārī atbalsta centra „Rasas pērles" psiholoģe atzinusi, ka pastāv iespēja, ka audžuvecāki nav izvēlējušies adekvātas audzināšanas metodes, pielietojot fizisku sodu – pēršanu. Arī administratīvās lietas Nr. A420325913 ietvaros, kurā tiesa izvērtējusi Lēmumu par bērna uzturēšanos pieteicēju audžuģimenē izbeigšanu, ir konstatēts, ka pieteicēji ir pret zēnu pielietojuši fizisku vardarbību (lietā ierosināta apelācijas tiesvedība). Tāpat lietā noskaidrots, ka kriminālprocesa ietvaros tiek turpināta pirmstiesas izmeklēšana par audžuvecāku iespējamo vardarbību pret zēnu.

[15] Ievērojot ekonomijas principu, tiesa ir iepazinusies ar visiem pieteicēju argumentiem, taču spriedumā izvērtējusi tikai tos, kuriem ir nozīme no tiesību viedokļa. Turklāt uzsverams, ka virkne pieteicēju argumentu ir vērstas pret bāriņtiesas lēmumu ievietot bērnu atbalsta centrā „Rasas pērles" un pagarināt zēna uzturēšanos tajā, taču tiesa šos argumentus pēc būtības nevērtē, jo tie neattiecas uz izskatāmās lietas pieteikuma priekšmetu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu un 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. B/ un /pers. C/ pieteikumu daļā par Daugavpils pilsētas bāriņtiesas 2013. gada 10. janvāra lēmuma Nr. 1-6/27 atzīšanu par prettiesisku.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese I. Putra